

UNA PASSEJADA PEL CANTÓ PERILLÓS

València, la mar de gai

De nit i de dia, a cel obert o a porta tancada, són múltiples les possibilitats de la vessant gai en la ciutat de València. Heus-ne ací un breu però atapeït recorregut. València, més gai que mai.

Mikel Astorga

Per a la Condesa Estefania Sandrelli la desaparició del Coli —l'entranyable cinema **Coliseum**— suposà una data negra per a la història gai de la ciutat de València. L'especulació immobiliària s'enduia la catedral cinematogràfica per excel·lència del «lligue» local. El mateix passaria amb el **Versalles**, últim refugi del gai cinèfil, entre *spaguetti-westerns* i films de Bruce Lee. «València ja no és el que era», repeteix la Condesa Estefania

Sandrelli, mentre es prepara per a eixir a escena, ofegada entre les plomes del boà i un espès maquillatge, digne de Madane Butterfly i Marcel Marceau.

Caballo Blanco, prop de la plaça del País Valencià, durant molts anys, fou el club-bandera de la ciutat, fins i tot apareixia en solitari, ressenyat en la guia *Spartacus*, per als primers turistes gais. La irrupció dels transvestits als acords de Marifé-Lola-Mina-

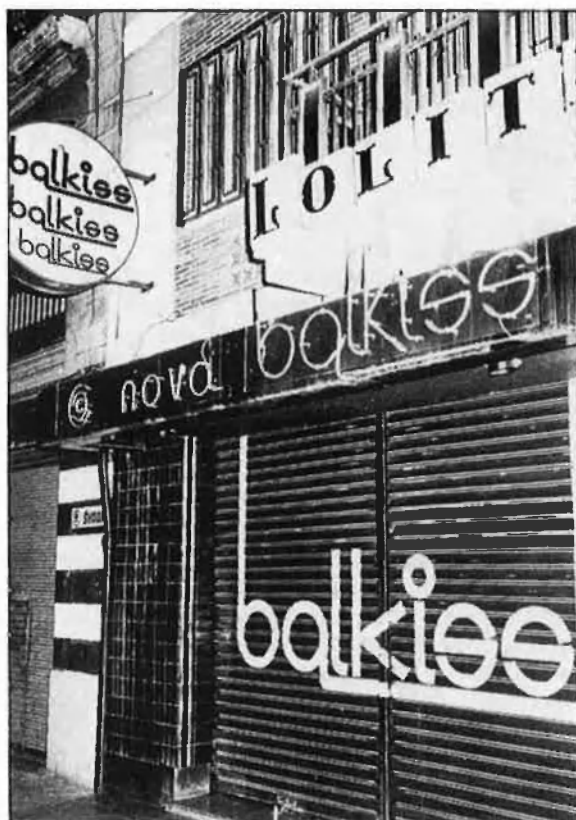
Marujita i altres deesses de l'Olimp gai donaria nous aires al local. Però ja eren altres temps. Un altre club històric fou **Carnaby**, al barri de la Xerea, avui convertit en club social del safisme noctàmbul. Prop d'allí, **El Balcó**, ja desaparegut, punt inevitable en l'itinerari gai valencià dels setanta. **Dominó Rojo**, nostàlgia del vellut imperial i boleros perversos, fou un altre dels clubs estrella —també avui desaparegut—, quan l'orgull encara era *underground*. Tocant a Domino, **Soan's** reuneix una clientela discreta i clàssica indicada per a amants de la gerontofilia. Entre trenta i seixanta, és també l'edat ideal, per al «lligue», en **Indagala**, prop del Mercat de Rusafa. Paidòfils, absteniu-vos-en.

Les saunes no arribarien a la nostra ciutat fins la reinstauració monàrqui-

ca. La sauna gai, una institució consolidadíssima en les societats occidentals, coneixeria entre nosaltres un cert boom, amb l'obertura de la sauna **Olimpic**, a la qual seguiria la sauna **Quart**. De la sauna finlandesa al bany de vapor, sexe múltiple, vídeos porno, *dark rooms*, minibar o sala d'estar amb aparell de televisió, tota una gamma de possibilitats per a passar la vesprada i llevar-se els grans.

Una altra forma de cremar toxines, sense el risc d'agafar un peu d'atleta, és el ball, la discoteca d'ambient. **Emperador**, al carrer del mateix nom, ha estat la discoteca gai de la ciutat. Desapareguda **La Bruja** —als baixos de l'hotel Astoria— com a discoteca promiscua i desenfadada dels feliços setanta, Emperador, roman amb una clientela que giravolta entre la coentor sofisticada i el rictus facial. A partir de les dues de la nit, una altra discoteca, **Balkiss** —en altres temps **Victor** i hetero— concentra a la població homo dansaire. Balkiss ocupa

avui un lloc d'honor entre els locals de la nit valenciana. Els seus concursos de «Mister València» han esdevingut ja cites clàssiques en la crònica gai urbana. Les actuacions en directe, amb Sareta-Sareta com a figura im-

A l'esquerra, Estació d'autobusos. A la dreta, Balkiss, llocs habituals de contacte.

prescindible, constitueixen una de les claus del seu èxit permanent. Val la pena acostar-s'hi una nit i compartir en família alguns dels seus acudits, entre Bernat i Baldoví i la Cotorra del Mercat.

Els urinaris de l'Estació d'autobusos constitueixen cita obligada per al «lligue» ocasional. Qualsevol hora del dia resulta adequada per al contacte fugaç i el plaer efímer. Públic de tota condició, del dissenyador més post a l'indigent més autèntic, *ragazzi* de bona o de mala *vita*, soldats sense diners o conductors en hores soltes... Amb tot, és preferible el contacte en hores diürnes, sobretot les primeres del dia resulten ideals.

Fora de l'estació, el «lligue» automobilístic s'imposa. Baixar del vehicle pot arribar a convertir-se en una aventura, i més si un decideix endinsar-se als jardins situats a l'exterior de l'estació. Selva negra per a xiques molt guerrerres. És recomanable l'ús de bijuteria.

Prosseguint la ruta vivaldiana o de les quatre estacions, l'Estació de la Renfe continua sent parada obligatòria en l'itinerari gai urbà, encara que el seu període de major esplendor siga ja cosa de temps pretèrits, i més amb

l'última reforma infringida als serveis. Per a completar aquest itinerari ferroviari-gai d'interès sentimental, hem d'esmentar l'Estacioneta de Llíria i la de Vilanova de Castelló.

Dins també del circuit urbà, l'Alameda se'ns apareix com el bulevard estrella en la carrera noctàmbula, tant a peu com amb cotxe, i sobretot durant els mesos de l'estiu, l'excursió als seus jardins resulta ineludible. Les Alamedetes, al costat de les torres de Serrans, constitueixen un altre dels focus d'interès de la modalitat del gai-parc de la ciutat. Amb el canvi d'il·luminació han perdut part del seu encant íntim i misteriós, que propiciava tota classe d'encontres. Molta de la seua clientela ha hagut de traslladar-se cap a altres paisatges més tèrbols i afavoridors. Per als més atrevits sempre queda la baixada al riu, encara que es corre el risc de topar-se amb algun emulador de la família Manson, i la baixada siga més aviat als inferns.

Sense baixar del cotxe, la passejada pel carrer del Mar completa el mapa-contacte de la ciutat. Aquest trajecte es recomana sobretot per a fans de les pel·lícules d'Eloy de la Iglesia i heroïnes de Tennessee Williams. Dins també de la mateixa atmosfera mercantil, les

Joan Navarro
La paüra dels crancs.
Col·lecció poesia 3i4 núm. 49.

Antoni Fornes
Diapasó amerat.
Premi Vicent Andrés Estellés 1986.
Col·lecció poesia 3i4, núm. 47.

Damià Mollà/ Eduard Mira.
De impura natione.
Premi Joan Fuster 1986.
Col·lecció «la unitat», núm. 116.
Promet ser el llibre més polèmic de l'any.

Editorial 3i4 · Moratín, 15 – 46001 València

IKONO

visites a **Pols**, en el mateix carrer, i **Antínoo**, al carrer de Barcelona, resulten imprescindibles. Quasi tant com una bona obra de caritat.

Amb el tancament de la cafeteria **Ateneo**, el «lligüe» cèntric va perdre un dels seus punts neuràlgics. Mentre Ateneo reunia una bona part del sector gai més folklòric, a l'altra banda, **San Patricio** acollia al sector finolis o d'elit. Però allò eren altres temps, tant com un cuplet de la Motta o de la Feliu. Cafeteries com **Lauria** o **San Remo** continuen sent punts de cita per a un contacte discret i protector, a l'igual que els futbolins i billars escampats per la zona.

Segurament, de tots els clubs que pul-lulen per la ciutat, **La Guerra**, conegut popularment com **Les Catacumbes**, ha estat un dels locals mítics de la nit gai valenciana. Avui, La Guerra, nom amb què va ser rebatejat, ha perdut part del sabor que li va donar fama en tot l'estat. Amb cançons de Salomé, Olga Guillot, Nati Mistral, Les Catacumbes foren el primer club a incorporar *dark rooms*. Una decoració extravagant on es barrejava l'estil imperi, un Manekenpis presidint la barra, pòsters amb reproduccions de quadres de Velázquez i David, el triomf d'allò pseudo i el pastitx. Per a accedir al local calia

traspasar la porta, vigilada almenys per set forrellats. Una síntesi de Santo Dominguito Sabio i Fantasma del Paradiso era l'encarregat de donar el vist-i-plau. Després feia les funcions de cambrer, *disc-jockey*, i fins i tot li quedava temps per a fer alguna adoració nocturna. Una llum negra convertia els gin-tònics en psicodèlics vasarely, mentre les brases dels cigarrets esdevenien els únics punts d'orientació tàctil. Una escala de caragol comunicava amb la part superior. D'un moment a altre, un esperava trobar-se amb la mestressa de Rebeca. Finalment, un tercer pis permanentment en obres completava la sinistror total. Encara deu haver-n'hi més d'un que es preguntarà si allò fou un somni o un *remake* de Belchite.

Avui, la Guerra continua sent un local freqüentadíssim. Naturalment, la decoració ha canviat del tot. Des de sala de billar fins a vídeos porno, poc es diferencia d'altres clubs de moda; fins i tot passen vídeos de Tocata.

Sombres, com el seu nom fa honor, és un altre dels locals amb *dark rooms* en la ciutat. A l'igual que La Guerra, consta de diversos pisos per a practicar el sexe *in situ*. Una sala de vídeo porno serveix de relax o de posada a punt. Tant se val.

Un altre local estrella de la nit és

Dakota. Amb una decoració típica vaquera i un públic bigotut, aquest *saloon* gai compta amb una nodrida clientela fidelíssima, que n'ha fet el club ideal per a després de sopar. Música disco per a **cow-boys** noctàmbuls transvestits d'herois de Tom de Finlàndia. **Opium**, al barri de la Xerea, repeteix els esquemes dels clubs de moda: música discotequera, sala de vídeo porno i zona d'encontres. Res de l'altre món.

Estudio 17, prop de la plaça Redona, reuneix un públic especialment juvenil. Marietes *teen-agers* en febre de

A l'esquerra, **Sombres**, un lloc típic a porta tancada. A la dreta, un altre club amb semiprivat.

cap de setmana. Rafaella Carrà a gogó, Boney M. i Donna Summer. Paradís del paidòfil. L'ambient és prou hortera per a desintoxicar-se una estona de tanta atmosfera de disseny circumdant.

La pinada del Saler continua sent punt de peregrinació gai en qualsevol estació de l'any. Un safari-park practicat per successives generacions valencianes. Sexe a cel obert. Una espècie de Fire Island a la valenciana. Tan del país com la mateixa paella.

La nit gai valenciana poc es diferencia de les nits gais d'altres ciutats. Ni la nit ni el dia. Estacions, clubs, parcs, circuits clàssics com en quasi totes les ciutats del món. Cada un fa el que pot, o el que li deixen fer. Si després d'haver llegit aquesta guia, vostè, estimat lector, troba a faltar algun nom o lloc interessant, li preguem que ens faça arribar les seues observacions i suggerències. Les tindrem en compte per a pròximes edicions. □